

Žalostna pesem.

*In tiha noč je šla v tihe goré,
oj, v tihe in skalne goré;
poiskala vse je nevarne čeri,
objela je skale vse.*

*In nad prepadom je našla tam
Ivančka trudnega*

*in tistikrat si je zmisliła
tako nekaj čudnega . . .*

*Od tistihdob pomlad je prišla
devetič že cvetje sejat,
odkar na očeta dobrega grob
polegla je prvokrat.*

*Od tistihdob prišla desetič že
končavat nemirne je dni,
odkar je mamici miljeni
zaprla skrbne oči . . .*

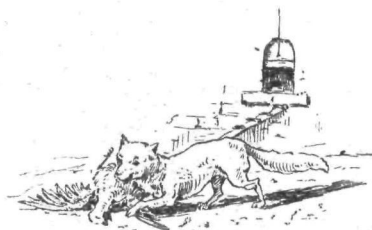
*In zdaj ni nikogar, nikogar več,
ki posteljco bi mu zrahljal,
in zdaj ni nikogar, nikogar več,
ki bi mu kruhka dal . . .*

*In tiha noč je gledala
Ivančka trudnega
in tistikrat si je zmisllila
tako nekaj čudnega . . .*

*Pa mračni ptici-ponočnici
je šepnila na uho . . .
Na glas je ptica zaklicala,
priklicala smrt mračno . . .*

*Ah, svet je mrzel, mrzel tako,
a starši so gorki vsi:
o, romaj, romaj k staršem zdaj,
sirota mlada ti! . . .*

Roman Romanov.

Mati.

Ruska narodna pripovedka.

Priobčil C. Logar.

V vasi je živel mož z ženo. Živela sta složno in veselo v lju-bezni. Vsi sosedje so ju zavidali, a dobri ljudje so se nad njima radovali.

A glej, žena dobi sina in umrje. Ubogi kmet je žaloval za njo in plakal; največjo skrb je imel za dete: Kako ga naj preživi in vzgoji brez matere? Zato najame ženo, da pazi na otroka. Ali glej, pravo čudo! Ves dan dete ne je ničesar in joka neprestano; z

ničemer ga ne more umiriti; a kakor hitro nastopi noč, zaspi tiho in pokojno.

„Kako je le to“, si misli žena sama pri sebi. „Že vem, prebedela bom noč pri njem; morda to pozvem.“ In res, ona čuje pri detetu; baš o polnoči odpre nekdo polagoma vrata in stopi k zibelki. Dete se namah umiri, kot bi ga hranila mati. Takisto se zgodi drugo in tretjo noč.

Žena vse pove kmetu. Kmet zbere svoje sorodnike in se z njimi posvetuje. Sklenejo, da čujejo pri detetu in pazijo, kdo prihaja in hrani dete. Zvečer gredo v izbo in ležejo na klop; a v kot postavijo prižgano svečo